

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobců:

a) obec Bradlec,

sídlem Bezděžská 9, Bradlec,

b) L. R.,

bytem X,

c) J. S.,

bytem X,

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Černohousem,
sídlem Lublaňská 18, Praha 2,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,

sídlem Zborovská 11, Praha 5,

za účasti

osob zúčastněných na řízení:

1. **CETIN a. s.**, IČO: 04084063,

sídlem Českomoravská 19, Praha 9,

2. **Ing. arch. P. B.**,

bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2019, č. j. 127495/2019/KUSK,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Žaloba se zamítá.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci:

1. Městský úřad Kosmonosy rozhodnutím ze dne 8. 2. 2019, č. j. st.3816/2018-6-330-A, povolil osobě zúčastněné na řízení 2 (dále jen „stavebník“) podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 255/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“), stavbu: „*Novostavba rodinného domu, související a podmiňující stavby na pozemku p. č. XA v katastrálním území X*“ (dále jen „stavba“).
2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) fakticky potvrdil prvostupňové rozhodnutí, neboť pouze změnil formulaci části výroku tak, že text „*Stavby: Novostavba rodinného domu, související a podmiňující stavby na pozemku pozemková parcela parcelní číslo XA v katastrálním území X se podle § 94p stavebního zákona povoluje v rozsahu projektové dokumentace, ověřené při stavebním řízení, ze které vyplývají hlavní technické detaily provedení a umístění stavby, členění na objekty, užívání jednotlivých prostor, ale i rozsah záboru staveniště, organizace výstavby, splnění požadavků daných zvláštními předpisy, atd.*“ nahradil textem „*Podle § 94p odst. 1 stavebního zákona schvaluje stavební záměr na stavbu: Novostavba rodinného domu, související a podmiňující stavby na pozemku pozemková parcela parcelní číslo XA v katastrálním území X.*“
3. V odůvodnění žalovaný k odvolacím námitkám mimo jiné uvedl, že je vázán právním názorem nadřízeného orgánu dotčeného správního orgánu, který se v závazném stanovisku podrobně vyjádřil k otázce souladu stavby s územním plánem a vlivu územní studie. Žalovaný se ztotožnil s názorem městského úřadu, že stavba nebude svým vzhledem, účelem ani umístěním narušovat stávající pohodu bydlení a hodnotu území.
4. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení napadeného rozhodnutí společně s prvostupňovým rozhodnutím a vrácení věci žalovanému k novému projednání.
5. Podáním ze dne 9. 12. 2019, jehož obsah byl vyjasněn podáním ze dne 10. 3. 2020, rozšířila žalobkyně a) předmět řízení o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, kterou se domáhá zrušení pokynu Ministerstva pro místní rozvoj k vypuštění územní studie s názvem „Regulace centra obce“ č. 3/2018 zpracované Ing. Václavem Jetelem (dále jen „územní studie“) a schválené žalobkyní a) z evidence územně plánovací činnosti (dále jen „evidence“). Jelikož soud nebyl v této věci místně příslušný, vyloučil ji usnesením ze dne 10. 6. 2020, č. j. 55 A 98/2019 – 59, k samostatnému projednání a následně ji usnesením ze dne 15. 6. 2020, č. j. 55 A 68/2020 – 25, postoupil Městskému soudu v Praze. Usnesením ze dne 30. 3. 2021, č. j. 55 A 98/2019 – 63, soud řízení přerušil do doby skončení řízení u městského soudu. Vzhledem k tomu, že toto řízení bylo pravomocně skončeno dne 31. 5. 2021 vydáním usnesení ze dne 29. 4. 2021, č. j. 9 A 68/2020 – 64, kterým byla žaloba odmítnuta, čímž odpadla překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, rozhodl soud výrokem I tohoto rozsudku podle § 48 odst. 6 s. ř. s., že se v řízení pokračuje.

Obsah žaloby

6. Žalobci uvedli, že území, kde má být stavba realizována, je regulováno územní studií. Ta byla asi do srpna či září 2019 vedena v evidenci a následně z podnětu žalovaného zpětně

vypuštěna ke dni 24. 6. 2019, aniž by o tom žalobci byli informováni. To žalobci považují za nezákonný a účelový postup. Územní studie stanoví podmínky, které stavba nesplňuje.

7. Městský úřad nedostatečně posoudil, zda stavba splňuje podmínky územního plánu. Stavba svou podobou porušuje podmínky územní studie, neboť je projektována jako bytový dům se třemi bytovými jednotkami a se dvěma nadzemními podlažími. Městský úřad se spokojil s označením stavby, aniž by ji posoudil, a žalovaný se bez bližšího zdůvodnění s jeho názorem ztotožnil.
8. Žalobci v odvolání žádali o přezkum závazného stanoviska Magistrátu města Mladá Boleslav jakožto orgánu územního plánování ze dne 19. 11. 2018 (dále jen „závazné stanovisko ze dne 19. 11. 2018“). Nadřízený orgán dotčeného správního orgánu označil územní studii za nezákonnou a svévolně ji ignoroval. Ministerstvo pro místní rozvoj pak vyhovělo účelové žádosti žalovaného o její vyškrtnutí z evidence územně plánovací činnosti. Žalobci a) však nebyla dána možnost se k tomuto podnětu vyjádřit a žalovaný ani nezpravil účastníky řízení o tom, že územní studie již netvoří podklad rozhodnutí, čímž jim znemožnil přeformulovat jejich námitky. Nadřízený orgán dotčeného správního orgánu tedy postupoval v rozporu s § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž ignoroval námitky žalobců.
9. V doplnění žaloby ze dne 9. 12. 2019, tj. ještě ve lhůtě pro podání žaloby podle § 72 s. ř. s. (napadené rozhodnutí bylo žalobcům doručeno dne 7. 10. 2019) žalobci namítli, že žalovaný nevypořádal jejich námitky opřené o územní studii poukazující na nevhodnost stavby s ohledem na urbanisticko-architektonické hodnoty území. Žalovaný se těmito námitkami nezabýval, přestože jsou relevantní i po vypuštění územní studie. Nezákonné je také závazné stanovisko žalovaného jakožto nadřízeného správního orgánu dotčeného správního orgánu ze dne 20. 6. 2019 (dále jen „revizní závazné stanovisko“), jímž potvrdil závazné stanovisko ze dne 19. 11. 2018. Žalovaný jako nadřízený orgán dotčeného správního orgánu označil územní studii za nezákonnou. V nynějším řízení ji fakticky ignoroval a neodůvodnil, proč se záměr stavby mohl odchýlit od požadavků územní studie. Nepřezkoumatelné je tedy jak napadené rozhodnutí, tak revizní závazné stanovisko. Žalovaný měl za dané situace vyžádat doplnění přezkumu závazného stanoviska (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 A 188/2017 – 139). Jelikož tak neučinil, zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobci považují napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné, protože žalovaný vyzývá k pořízení podrobnější dokumentace, ale současně označuje územní studii za nepřipustně podrobnou. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobci také spatřují v tom, že žalovaný nevypořádal jejich námitky stran narušení práva na soukromí a pohodu bydlení. V podání ze dne 10. 3. 2020 žalobci b) a c) upřesnili, že trvají na tom, že pokyn k vynětí územní studie z evidence byl nezákonný. Nezákonné bylo také její vyloučení jakožto podkladu prvostupňového rozhodnutí, žalobci proto žádají přezkum pokynu podle § 75 odst. 2 s. ř. s.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že napadené rozhodnutí podrobně popisuje hodnocení závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018 nadřízeným správním orgánem. Územní studie není podle nadřízeného správního orgánu relevantním podkladem pro rozhodování v území, jelikož nepřiměřeně zasahuje do práv dotčených vlastníků nemovitých věcí v dané oblasti. Územní studie představuje pouze

územně plánovací podklad, od něž je možné se odchýlit. Nadřízený správní orgán dospěl k závěru, že orgán územního plánování se při posuzování záměru stavby řídil územním plánem jakožto závazným podkladem pro rozhodnutí. Vypuštění územní studie z evidence bylo provedeno podle § 30 odst. 6 stavebního zákona. Jednalo se pouze o administrativní úkon provedený mimo správní řízení. Zákon neumožňuje, aby účastníci probíhajících správních řízení připomínkovali územně plánovací činnost. Požadavek žalobců, aby byli informováni o vypuštění územní studie z evidence, tedy nemá oporu v zákoně.

Vyjádření stavebníka

11. Stavebník uvedl, že tvrzení žalobců jsou nepravdivá a v rozporu s obsahem spisové dokumentace. Poukázal na obsah závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018 a zdůraznil, že územní studie není závazným dokumentem. Stavebník má za to, že stavba svou podobou nebude v území působit jako dominanta. Označení stavby žalobci jako bytový dům je úmyslná manipulace s fakty. Není pravdou, že stavba má rovnou střechu, neboť nad úrovní podkroví je stavba zastřešena pultovou střechou a nad část 2. nadzemního podlaží (dále jen „NP“) je navržena terasa. Stížnost žalobců na nevhodné použití rovné střechy v daném území je podivná, vzhledem k tomu, že sousední stavby žalobců b) a c) mají plochou střechu nad celým půdorysem včetně samostatně stojící garáže. Nepravdivé je také tvrzení žalobců, že projektová dokumentace se snaží pomocí obložení stěn krytinou vytvořit dojem, že poslední ustupující podlaží je podkrovím. Projekt nic takového neobsahuje a prostor nad 2. NP je skutečně podkrovím. Stavebník dodal, že žádost o schválení záměru podal, až poté, kdy obdržel souhlasné závazné stanovisko.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky, neshledal.
14. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; účastníci řízení udělili souhlas *implicitě*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělili, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez jednání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

15. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Dne 29. 10. 2018 podal stavebník žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení podle § 94j stavebního zákona.
16. Závazné stanovisko ze dne 19. 11. 2018 vyhodnotilo záměr jako přípustný, jelikož je v souladu s politikou územního rozvoje, územně plánovací dokumentací a s uplatňováním cílů a úkolů územního plánování. Konkrétní důvody, na jejichž základě dotčený orgán tento závěr učinil, soud predestírá níže v rámci vypořádání žaloby.
17. Městský úřad dne 20. 11. 2018 oznámil zahájení společného územního a stavebního řízení a současně pozval dotčené osoby k ústnímu jednání.

18. Žalobci a) a c) při ústním jednání dne 20. 12. 2018 vyjádřili nesouhlas se záměrem. Žalobce a) namítl, že stavba nerespektuje urbanistické a architektonické řešení v dokončené zástavbě. Stavba rodinného domu tvoří tři bytové jednotky a využívá tak mezery v zákoně, neboť je v podstatě bytovým domem. Stavba vysoká 10,8 m znehodnocuje soukromí okolních rodinných domů a charakter zástavby. Stavba nesplňuje podmínky územní studie počtem podlaží, plochou střechou a třemi bytovými jednotkami. Žalobce c) navíc ve svých námitkách uvedl, že záměr je v rozporu s územní studií, zvýší hluchost a prašnost v lokalitě provozem vozidel, zastíní jeho dům a v důsledku vydržení části pozemku nebude dodržen index zeleně. Namítl také, že stavba znehodnocuje soukromí a pohodu bydlení a že nesouhlasí se závazným stanoviskem ze dne 19. 11. 2018.
19. Městský úřad dne 10. 1. 2019 při ústním jednání konzultoval obsah závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018 s dotčeným orgánem, který jej vydal.
20. Dne 8. 2. 2019 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí. K námitkám žalobců a) a c) shrnul, že stavba svým vzhledem, účelem užívání (rodinný dům s atelierem) a umístěním nebude narušovat stávající pohodu bydlení, hodnotu území ani nebude znehodnocovat soukromí vlastníků sousedních nemovitých věcí nad míru přípustnou místním poměrům. Městský úřad akceptoval závazné stanovisko ze dne 19. 11. 2018, neboť měl za to, že dotčený orgán vše pečlivě posoudil.
21. Dne 18. 3. 2019 podali žalobci proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání v obdobném znění jako projednávaná žaloba. Argumentovali tedy, že stavba je v rozporu s územním plánem a územní studií. Současně se domáhali přezkumu závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018, protože ani dotčený orgán neposoudil soulad stavby s územním plánem a územní studií. Dále žalobci b) a c) trvali na tom, že městský úřad dostatečně nevypořádal jejich námitky, podle kterých stavba bude nepřiměřeně zasahovat do jejich práva na soukromí a pohodu bydlení.
22. Stavebník ve vyjádření k odvolání upozornil na to, že již k žádosti o závazné stanovisko orgánu územního plánování přiložil podrobnou analýzu okolní zástavby. Jinak argumentoval obdobně jako ve vyjádření k žalobě. Ke svému podání přiložil diagram zastínění, výkres západního pohledu stavby a řadu fotografií dokládajících charakter okolní zástavby ve srovnání s navrženým záměrem.
23. Žalobci ve vyjádření ze dne 3. 6. 2019 ke stanovisku městského úřadu a vyjádření stavebníka k odvolání namítli, že závěry městského úřadu a dotčeného orgánu jsou nekonzistentní a neodůvodněné. Dále upozornili na probíhající spor o vydržení části pozemku p. č. XA a zavádějící vymezení nadzemních podlaží a podkroví u projednávané stavby a stavebníkem označených sousedních domů.
24. Žalovaný v rámci odvolacího řízení požádal nadřízený správní orgán (Krajský úřad Středočeského kraje, oddělení územního plánování) o přezkum závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018. Nadřízený správní orgán závazné stanovisko jako zákonné potvrdil revizním závazným stanoviskem. Žalovaný o tom účastníky řízení informoval sdělením ze dne 8. 7. 2019, k němuž přiložil i rozhodnutí ze dne 20. 6. 2019.
25. Žalobci ve vyjádření ze dne 22. 7. 2019 k potvrzení závazného stanoviska uvedli, že žalovaný nemá kompetenci prohlašovat územní studii za nezákonnou. Tím, že ji označil za nezákonnou, se prakticky vyhnul odůvodnění, proč se od ní odchýlil.

26. Z vnitřního sdělení žalovaného ze dne 1. 8. 2019 se podává, že podal podnět ministerstvu k vypuštění údaje o územní studii z evidence územně plánovací činnosti podle § 30 odst. 6 stavebního zákona, neboť její obsah je v rozporu s právními předpisy. Ministerstvo následně požádalo podle § 11 odst. 1 písm. c) a § 30 odst. 6 stavebního zákona o vypuštění uvedeného údaje Ústav územního rozvoje, jenž žádosti vyhověl s účinností ke dni 24. 6. 2019.
27. Dne 17. 9. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
28. V době rozhodování žalovaného byl účinný územní plán schválený zastupitelstvem žalobkyně a) dne 21. 11. 2016 (datum nabytí účinnosti dne 10. 12. 2016), dostupný na stránkách www.bradlec.cz/uzemni-plan. Pozemek p. č. XA, na kterém má být stavba umístěna, se nachází v zastavěném území a byl územním plánem vymezen ve funkční ploše BI – Bydlení v rodinných domech městské a příměstské. Jako hlavní využití pro tuto funkční plochu územní plán stanovil plochy rodinných domů s příměsí nerušících obslužných funkcí místního významu. Podmínky prostorového uspořádání a základní podmínky ochrany krajinného rázu byly stanoveny takto: *výšková regulace zástavby – zástavba musí respektovat výškovou hladinu současné zástavby, dominanty nejsou přípustné; míra využití území – max. index zastavění území 0,3, min. index zeleně 0,5*.
29. Co se týče územní studie, z vyjádření účastníků řízení vyplývá, že mezi nimi není sporná skutečnost, že žalobkyně a) [v přenesené působnosti] schválila dne 20. 3. 2018 možnost využití územní studie s názvem *Regulace centra obce č. 3/2018* zpracovanou Ing. Václavem Jetelem pro pořizovatele obecní úřad Bradlec z vlastního podnětu žalobkyně a). Záměr je situován v lokalitě řešené v územní studii pod označením II: „Zástavba podél ulice B. ke křižovatce s ulicí CH.“, v části území označené IIA – „Severně od B.“. Územní studie je v úplnosti dostupná na stránkách <https://X.cz/X.html>. Z podání účastníků řízení jasně plyne, že skutečnosti uváděné v územní studii mezi nimi nejsou sporné, a soud proto přistupoval k územní studii jako k nesporné skutečnosti (§ 125 odst. 3 o. s. ř.). Sporná je otázka, zda a jakým způsobem měla být studie v dané věci použita jako podklad pro rozhodování správních orgánů. S ohledem na uvedené nepovažoval soud za nezbytné provádět samotnou studii dokazování ani podrobněji citovat její obsah.

Posouzení žalobních bodů

30. Soud předesílá, že žalobci byli účastníky řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona, tedy jako osoby, jejichž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno (všichni žalobci jsou vlastníky pozemků sousedících s pozemky, na nichž má být realizována stavba). Žalobkyně a) pak byla současně účastníkem podle § 94k písm. b) stavebního zákona (tedy jako obec, na jejímž území má být požadovaný stavební záměr uskutečněn). Právní důvod účastenství přitom předurčuje rozsah námitek, které žalobci mohli uplatnit v řízení o společném povolení.
31. Podle § 94n odst. 3 stavebního zákona osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. Obec uplatňuje ve společném územním a stavebním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Osoba, která je účastníkem řízení

podle zvláštního právního předpisu, může v řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednáváním stavebním záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek.

32. Důvodová zpráva k zákonu č. 225/2017 Sb. ve vztahu k § 94n uvádí, že pro uplatňování závazných stanovisek a námitek účastníků společného povolení platí stejné zásady jako v územním řízení nebo ve stavebním řízení (§ 114 stavebního zákona). Shodně je upřesněn „charakter“ námitek, které může účastník řízení ve společném řízení s úspěchem uplatnit, neboť stanoví, „proti čemu“ mohou námitky směřovat, resp. co může být jejich „předmětem“. Rovněž je explicitně stanoveno, že pokud uplatněné námitky přesahují rozsah uvedený v tomto ustanovení, stavební úřad k nim nepřihlíží.
33. Na dané řízení lze tedy také uplatnit obecná východiska judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) k § 114 stavebního zákona. Podle ní jsou vlastníci sousedních nemovitých věcí oprávněni uplatnit pouze takové námitky, které souvisejí s přímým dotčením vlastnického (popř. jiného věcného) práva k nemovitým věcem. Naopak jim nepřísluší námitky, jejichž prostřednictvím by se dovolávali ochrany práv třetích osob, popř. respektování veřejného zájmu, aniž by tento aspekt jakkoliv přímo souvisel s dotčením jejich vlastnického práva. Pokud by se soud věcně zabýval žalobními námitkami, které nesouvisejí s ochranou žalobcova vlastnického práva k nemovitým věcem, dostal by se žalobce z pozice osoby namítající zkrácení svého veřejného subjektivního práva do pozice dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení ovšem žalobcům v dané věci nenáleží; nelze jim tedy přiznat postavení garantů zákonnosti rozhodování správních orgánů a ani subjektů oprávněných podat žalobu ve veřejném zájmu (§ 66 s. ř. s.). Jak zdůraznil NSS ve vztahu k námitkám podle § 114 odst. 1 stavebního zákona *„k aktivní legitimaci pro podání tam uvedených námitek je tedy třeba nejen pouze potenciál zamýšlených změn stavby dotknout se práv účastníka, ale i skutečný dopad do jeho právní sféry tím, že tato práva skutečně budou dotčena. Při podání námitek musí takový účastník zároveň vymezit, v čem má spočívat dotčení jeho práv, a tedy skutečnost zakládající mu účastenství v řízení o námitkách. V rozsahu, v němž námitky nesplňují uvedené požadavky, se k nim nepřihlíží.“* (srov. rozsudek ze dne 2. 3. 2020, č. j. 2 As 333/2018 – 32). Obec pak uplatňuje ve společném řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce, například námitku, že umístěním stavby bude narušena funkce sousedícího veřejného prostranství. Obdobně však platí i pro obec, že v námitkách musí dostatečně konkrétně popsat, v čem konkrétně bude stavba nepřipustně zasahovat do jejich zájmů či zájmů jejich občanů.
34. Soud dále konstatuje, že vyloučil k samostatnému projednání žalobu žalobkyně a) proti rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, které spočívá v pokynu k vypuštění územní studie z evidence, a věc postoupil městskému soudu. Ten odmítl postoupenou žalobu jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s. usnesením ze dne 29. 4. 2021, č. j. 9 A 68/2020 – 64. V odůvodnění usnesení městský soud mimo jiné uvedl, že územní studie není závazným právním aktem ve smyslu § 65 s. ř. s. Je však nepominutelným územně plánovacím podkladem v řízení o stavebním záměru. Žádost o vypuštění údajů územní studie z evidence je pak neformální akt, který nepodléhá soudnímu přezkumu v samostatném řízení. Městský soud proto nemohl přezkoumat

podnět žalovaného k vypuštění územní studie ani její vypuštění ministerstvem včetně souvisejících námitek žalobkyně (viz bod 42 a násl. citovaného usnesení).

35. Žalobci namítají, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejich odvolací argumentací. S touto námitkou se soud neztotožňuje. Z napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím (k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25) lze zjistit, jak správní orgány naložily s argumentací žalobců a proč ji považovaly za lichou, mylnou či vyvrácenou. Soud pak musí konstatovat, že žaloba fakticky kopíruje podané odvolání. Podaná žaloba reaguje na důvody, pro které žalovaný odvolání jako nedůvodné zamítl jen na několika málo místech. Je přitom třeba připomenout, že správní soudy nepředstavují jakousi další odvolací instanci. Jejich úkolem je na základě řádně uplatněných žalobních bodů posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí.
36. Soud nepřisvědčil ani námitkám týkajícím se nedostatečnosti posouzení souladu záměru s územní studií a napadající okolnosti vypuštění územní studie evidence územně plánovací činnosti (dále jen „evidence“).
37. K tomu soud uvádí, že podle § 25 a § 30 stavebního zákona je územní studie územně plánovacím podkladem, který ověřuje možnosti a podmínky změn v území. Je nástrojem k prověření vybraných problémů v území, úprav nebo rozvoje určitých ploch v území, které mohou mít vliv na využívání a uspořádání území. Územní studii využívají orgány územního plánování k prověření veškeré dokumentace, kterou pořizují. Ministerstvo pro místní rozvoj ověřuje celorepublikové záměry, krajské úřady nadmístní záměry, obecní a městské úřady místní záměry. Pořízení územní studie spadá do přenesené působnosti státní správy, územní studie je pořizována obecním úřadem v přenesené působnosti, vůle a iniciativa obce vyjadřovaná v samostatné působnosti se projevuje v zadání územní studie, nikoliv procesu jejího pořizování. Územní studie není opatřením obecné povahy ani rozhodnutím vydaným ve správním řízení, neboť postrádá konkrétnost předmětu ve vztahu ke konkrétním adresátům.
38. Územní studie je tedy, na rozdíl od územně plánovací dokumentace, nezávazná. Jedná se o neformální odborný podklad určený k ověření požadavků na ochranu hodnot území, k navržení, prověření a posouzení záměrů na změny v jeho využití, variant řešení vybraných problémů a úprav nebo rozvoje některých funkčních systémů v území. To znamená, že správní orgán při rozhodování v dotčeném území není územní studií vázán. K tomu je třeba odkázat na rozsudek ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 2/2009 – 86, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „[z] hlediska rozhodování o umístění stavby je totiž relevantní pouze schválená územně plánovací dokumentace (§ 90 písm. a) stavebního zákona). (...) Územní studie má tedy zásadně charakter podkladu pro pořizování územně plánovací dokumentace (tomu odpovídá její zařazení do dílu 1., hlavy III, části třetí stavebního zákona věnovaného územně analytickým podkladům) a neměla by sloužit k nahrazení úkolů územně plánovací dokumentace samotné.“
39. Jak vyslovil NSS v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 As 191/2014 – 26, „[ú]zemní studií jako nezávazným neformálním odborným podkladem, který není součástí územně plánovací dokumentace, správní orgány nejen, že nejsou vázány, ale v průběhu územního řízení ji ani z hlediska její zákonnosti nemohou přezkoumávat“. Ani soud proto nemůže vyhovět požadavku žalobců a na základě podané žaloby směřující proti společnému povolení

nemůže ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s přezkoumávat zákonnost územní studie, neboť ta nemá povahu závazného podkladu rozhodnutí.

40. I když územní studie není na rozdíl od územně plánovací dokumentace závazným podkladem pro územní rozhodování, je podkladem neopominutelným. Stavební úřad musí při územním řízení porovnat navrhovaný záměr s jejím řešením a v případě přípustné odchylky tuto v územním rozhodnutí odůvodnit s tím, že v odůvodnění rozhodnutí prokáže, že našel z hlediska cílů a úkolů územního plánování a veřejných zájmů vhodnější nebo alespoň rovnocenné řešení, než obsahuje územní studie.
41. Otázkou ovšem zůstává, jaký vliv na povahu územní studie jako neopominutelného územně plánovací podkladu (byť nezávazného) má skutečnost, že jsou údaje o ní vloženy do evidence, resp. že tyto údaje byly z evidence vypuštěny.
42. Vložení údajů o územní studii do evidence je konečnou fází procesu pořizování územní studie. Ten je iniciován podnětem k jejímu pořízení, který může vyplývat z uložení zpracování studie územně plánovací dokumentací či z vlastního podnětu pořizovatele nebo z jiného podnětu [jak tomu bylo v nyní projednávané věci, kdy podnět k pořízení územní studie vzešel od žalobkyně a)]. Následně je zpracováno zadání územní studie a na jeho základě samotná územní studie. Poté pořizovatel schvaluje možnost využití územní studie.
43. Podle § 30 odst. 5 stavebního zákona pořizovatel územní studie podá poté, kdy schválil možnost jejího využití podle § 25, návrh na vložení dat o této studii do evidence. Podle § 30 odst. 6 téhož zákona pořizovatel nejpozději do 8 let od posledního vložení dat o územní studii do evidence provede aktuálnost jejího řešení a v případě možnosti dalšího využití územní studie zajistí o této skutečnosti vložení dat do evidence, jinak ministerstvo, popřípadě jím pověřená organizační složka státu, údaje o územní studii z evidence vypustí. Ministerstvo, popřípadě jím pověřená organizační složka státu, vypustí údaje o územní studii z evidence územně plánovací činnosti též v případě, že její obsah je v rozporu s právními předpisy.
44. Podle § 162 odst. 2 písm. c) jsou předmětem evidence mimo jiné data o územních studiích. Evidence se *zveřejňuje* způsobem umožňujícím dálkový přístup (odst. 3). Podle § 166 odst. 3 stavebního zákona územní studii *ukládá* její pořizovatel; *poskytuje* ji tomu, z jehož podnětu, který byl spojen s úhradou nákladů, byla pořízena, krajskému úřadu, jemuž se územní studie poskytuje rovněž v elektronické verzi ve strojově čitelném formátu včetně prostorových dat ve vektorové formě, úřadu územního plánování, obci a stavebnímu úřadu. Územní studii a místa, kde je možné do ní nahlížet, pořizovatel *zveřejní* způsobem umožňujícím dálkový přístup.
45. Z právní úpravy tedy výslovně neplyne, jaké konkrétní důsledky jsou spojeny s vložení dat o územní studii do evidence ani s jejich vypuštěním ve smyslu § 30 odst. 6 věty poslední stavebního zákona). Lze nicméně vyjít z toho, že vložení dat o územní studii do evidence (viz § 162 stavebního zákona) je jednou z posledních fází procesu pořizování územní studie (následuje již jen její předání, uložení a zveřejnění), přičemž ze zákona vyplývá, že jde o fázi obligatorní. Podle názoru soudu proto nemůže být územní studie podkladem pro rozhodování v území, není-li proces jejího pořizování řádně završen (vložení údajů do evidence) anebo naopak dojde (vypuštěním údajů o územní studii z evidence) k „anulování“ tohoto kroku. Vzhledem k tomu, že územní studie nemá - na rozdíl od územně plánovací dokumentace - zákonem stanovený okamžik publikace, platnosti či účinnosti, nabývají právě schvalovací, evidenční a zveřejňovací úkony zvláštního významu. Po adresátech

působení veřejné správy nelze spravedlivě požadovat, aby své konání podřizovaly takovým aktům, které nejsou řádně evidovány a zveřejněny, a neexistuje tím pádem ani možnost do nich nahlížet a seznámit se s jejich obsahem. Analogicky pak správní orgány nejsou oprávněny požadovat, aby účastníci řízení postupovali v souladu s takovými akty, u kterých řádně nebyla dokončena procedura jejich přijímání (pořizování), případně byla stížena vadou, pro kterou bylo nutno určitou fázi této procedury (evidenční fázi) zpětně „anulovat“. Nelze pominout, že k vypuštění územní studie z evidence dojde podle § 30 odst. 6 stavebního zákona v případě, že je obsah územní studie v rozporu s právními předpisy. Bylo by proto zcela absurdní, aby i po vypuštění z evidence byla územní studie využívána jako neopominutelný podklad pro rozhodnutí, neboť by tím v zásadě bylo správním orgánům uloženo vycházet z protiprávních podkladů. Uvedený náhled na význam evidování údajů o územní studii potvrzuje též Metodický pokyn Ministerstva pro místní rozvoj „Územní studie“ z prosince 2010, podle kterého jako podklad pro pořizování politiky územního rozvoje, územně plánovací dokumentace, jejich změn a pro rozhodování v území slouží územní studie, *o níž byla data vložena do evidence územně plánovací činnosti* (srov. s. 4 metodického pokynu).

46. V nynější situaci nicméně považuje soud řešení otázky, jaký dopad má vypuštění údajů o územní studii z evidence, za ryze akademické. Je totiž podstatné, že jak v okamžiku vydání závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018, tak v okamžiku vydání revizního závazného stanoviska dne 20. 6. 2019, byly údaje o územní studii do evidence vloženy (k jejich vypuštění došlo až v červenci roku 2019 zpětně k 24. 6. 2019) a dotčené orgány při posuzování přípustnosti záměru z hlediska kritérií uvedených v § 96b odst. 3 stavebního zákona z tohoto stavu vycházely. Byť napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 17. 9. 2019, kdy byl právní stav již takový, že územní studie byla z evidence vypuštěna, nelze pominout, že žalovaný napadené rozhodnutí založil na závěrech vyplývajících ze závazných stanovisek dotčených orgánů, které územní studii jako územně plánovací podklad zohlednily (resp. přesvědčivě uvedly, proč je záměr z hlediska souladu s územně plánovacími podklady přípustný). Nemohlo tak dojít k tvrzenému zásahu do práv žalobců, kteří namítají, že správní orgány požadavky územní studie nijak nereflektovaly, neboť situace byla přesně opačná – správní orgány nadále (i po vypuštění územní studie z evidence) postupovaly tak, jako by územní studie byla stále evidována, představovala tak podklad pro jejich rozhodování. Současně přitom přezkoumatelně vysvětlily, proč považují i přes námitky žalobců, povolovaný záměr za souladný s požadavky § 94b odst. 3 stavebního zákona. V tomto ohledu tak nemohlo dojít k žádnému zásahu do práv žalobců. Ze stejného důvodu pak nemohli být žalobci zprostředkovaně dotčeni ani skutečností, že k vypuštění územní studie z evidence vůbec došlo.
47. Dotčený orgán se podrobně zabýval tím, zda je stavba v souladu s územním plánem a územní studií na stranách 2-8 závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018. Konkrétně uvedl, že stavebník navrhl záměr na pozemku v souladu s funkčním využitím plochy podle územního plánu (funkční plochu BI – Bydlení v rodinných domech městské a příměstské). K dodržení výškové hladiny současné zástavby dotčený orgán uvedl, že rodinné domy situované severně od ulice Bezdězská většinou využívají svažité terén, mnohé jsou dvoupodlažní s podkrovím, se zvýšeným přízemím a ojediněle i třípodlažní. Záměr využívající nápadité řešení ustupujícího obytného podkroví se vizuálně přibližuje siluetě zastoupeného typu zastřešení valbovými či šikmými střechami. Pro zachování tohoto ztvárnění dotčený orgán stanovil podmínku č. 2 závazného stanoviska. Podle ní nesmí být záměr doplněn dalšími fasádními prvky, které by vizuálně ovlivnily vnímání objemu

hlavního průčelí domu. Situováním záměru níže pod terénní zlom se úměrně zmenšuje vnímání výšky a hmoty objektu při průhledu veřejným parterem ulice Bezděžská. Projektové řešení záměru i jeho zakomponování do zástavby nevytváří nepřirozenou dominantu oproti ostatním budovám. Stávající zástavba v této části ulice Bezděžská je rozmanitá, většinou bez využitelných sjednocujících charakteristických prvků architektonického tvarosloví, kterými by dostavba několika málo proluk mohla být regulována.

48. K posouzení záměru z hlediska územní studie dotčený orgán mimo jiné uvedl, že projektant vyšel z § 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, ve znění vyhlášky č. 431/2012 Sb. (dále jen „vyhláška o požadavcích“). Podle citovaného ustanovení může rodinný dům mít nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví. Územní studie stanoví, že v rámci jednoho rodinného domu je přípustný pouze jeden byt, výjimečně dva v rámci soužití dvou rodin v příbuzenském vztahu. Dotčený orgán konstatoval, že závazný právní předpis převážil nad územní studií, přičemž záměr je v souladu s vyhláškou o požadavcích. Územní studie umožňuje rodinný dům s maximálně jedním nadzemním podlažím a podkrovím. K tomu dotčený orgán vysvětlil, že záměr se třemi byty je v souladu s vyhláškou o požadavcích. Účelem je smysluplné využití dosud nezastavěných proluk v souvislé zástavbě pro vytvoření dostupných příležitostí k bydlení. Stavba o dvou nadzemních podlažích s podkrovím byla zvolena z důvodu, že pozemek bude při třech nad sebou umístěných jednotkách lépe využit. Současně nebude nutné zvětšovat zastavěnou plochu na úkor zeleně. Toto řešení je umožněno terénní konfigurací výrazně svažitého pozemku. Umístění objektu pod horní hranu terénu (úroveň ulice Bezděžská) je při pohledu shora dosaženo vizuálního efektu jednopodlažní stavby. Naopak při výstavbě nižšího objektu by uliční fronta působila nedokončeným dojmem a stavba by se jevila jako „utopená“. Zpracovatel navrhl stavbu, která se organicky zapojí do současné mnohotvárné siluety při B. ulici. Navýšení hmoty opačným směrem je plně v souladu s řešením okolních staveb, jejichž zadní průčelí jsou logicky vyšší, což je dáno právě uspořádáním terénu.
49. V souvislosti s požadavky územní studie na podobu střechy dotčený orgán uvedl, že pro zastřešení podkroví byl zvolen svébytný tvar konstrukce, který nelze začlenit do typologie řešené územní studie. Tvar střechy je reakcí na okolní stavby s netradičním způsobem zastřešení, přičemž svým měřítkem odpovídá cíli nevytvářet sebestředné dominanty. Nad převažující částí podkroví je pultová střecha. Nižší svislá obvodová stěna je sice výš, než 2,1 m nad úrovní podlahy, ale požadavek je naplněn způsobem nasazení podkroví na úrovni poprsníku terasy 2. NP. Nadto bylo třeba na úrovni podkroví splnit podmínky pro umístění obytných místností, které musí mít světlou výšku 2,3 m. K výšce stavby doplnil, že záměr je umístěn na pozemku s výrazně svažitým terénem. Z roviny přilehlé ulice Bezděžská je nejvyšší bod zastřešení níže než 9 m, jak požaduje územní studie. Požadavek však nebylo možné kvůli terénu dodržet u opačného průčelí. Toto převýšení je vlastní i okolním stavbám a jeví se vzhledem k morfologickým danostem místa jako zcela přirozený.
50. Nadřízený správní orgán se v revizním závazném stanovisku ztotožnil se závěry dotčeného orgánu ohledně souladu záměru s územním plánem. K relevanci územní studie při posuzování záměru se vyjádřil na straně 7 a násl. závazného stanoviska. Shledal, že územní studie nerespektuje své zadání a že upravuje přesné direktivní umístování jednotlivých

staveb. Nadřízený správní orgán dovodil, že obec překročila svou pravomoc, neboť územní studie umožňuje zastupitelstvu obce omezit základní práva dotčených vlastníků nemovitých věcí. Regulace územní studií jde nad rámec toho, co připouští § 30 odst. 1 stavebního zákona. Nadřízený správní orgán uzavřel, že územní studie není relevantním podkladem pro rozhodování v území, jelikož nepřiměřeně zasahuje do práv dotčených vlastníků pozemků. Je tedy možné se od ní jako od nezávazného územně plánovacího podkladu odchýlit podle § 25 stavebního zákona. Nadřízený správní orgán dotčeného orgánu následně uvedl, že posoudil závěry orgánu územního plánování v částech, kdy se od dané územní studie v řešení záměru odchýlil, jako souladné s platnou právní úpravou. Konstatoval, že odvolací námitky se týkají především charakteru zástavby. Orgán územního plánování vycházel řádně z platného územního plánu, jež je závazným podkladem pro rozhodování a dále z platných právních předpisů.

51. Podle názoru soudu se tak závazná stanoviska dostatečně a přezkoumatelně vypořádala s územní studií jako podkladem pro rozhodnutí a souladu povolovaného záměru s tímto podkladem. Žalobcům lze sice přisvědčit v tom, že nadřízený správní orgán dotčeného nepostupoval procesně správně, pokud přímo v revizním závazném stanovisku hodnotil zákonnost územní studie. Jak totiž soud osvětlil již výše, s ohledem na nezávaznost tohoto podkladu takový postup správních orgánů není přípustný (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 191/2014 – 26). Dospěl-li správní orgán k názoru, že územní studie skutečně je v rozporu s právními předpisy, měl tyto úvahy vtělit až do podnětu k vypuštění údajů o územní studii z evidence adresovaného ministerstvu, což ostatně následně učinil. V mezidobí mohl dát žalovanému podnět k přerušení řízení. Uvedená skutečnost nicméně nemá vliv na zákonnost revizního závazného stanoviska a potažmo napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný současně aproboval závěry vyslovené v závazném stanovisku ze dne 19. 11. 2018. Obě závazná stanoviska tak ve vzájemné souvislosti obstojí, neboť dostatečně posoudila přípustnost záměru z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování (§ 96b odst. 3 stavebního zákona), a přezkoumatelně též reagovala na námitky vznesené v průběhu řízení.
52. Jak již soud uvedl výše, skutečnost, že územní studie byla vyhodnocena jako nerelevantní podklad pro posouzení záměru žalovaným, neznamená, že námitky žalobců operující s porušením územní studie či ostatní námitky zůstaly nevypořádané, jak žalobci tvrdí v doplnění žaloby. Žalovaný navázal na závazné stanovisko i jeho potvrzení nadřízeným správním orgánem a žalobcům ozřejmil, že odvolací námitky žalobců byly vyřešeny z části v závazném stanovisku ze dne 19. 11. 2018 či přímo městským úřadem v prvostupňovém rozhodnutí (srov. 12 napadeného rozhodnutí). Žalobci v žalobě v zásadě zopakovali své obecné odvolací námitky, aniž by konkrétněji napadali závěry napadeného rozhodnutí. Přitom soudu uspokojivě nevysvětlili, ani v čem konkrétně je stavba natolik obtěžující a jak zasahuje do jejich právní sféry, že nelze strpět její realizaci v dané podobě. Soud konstatuje, že stavba je budovou pro rodinné bydlení tří rodin, která v dané oblasti zástavby nijak zvlášť „nevyčnívá“. Její umístění, výška i odstupy od staveb v rámci okolní zástavby nepředstavují žádnou anomálii. Naopak lze souhlasit se stanoviskem ze dne 19. 11. 2018, že byt stavba působí modernějším dojmem, v zásadě svými parametry nenuceně dotváří dané území. Žalobci nijak blíže nespecifikovali, jaké negativní vlivy může stavba mít na jejich životy, resp. na zájmy občanů žalobkyně a). Soudu tedy nezbyvá, než je odkázat na obsah rozhodnutí správních orgánů včetně závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018, která na jejich obecné námitky zcela dostatečně reagují. Soud tak shrnuje, že

rozhodnutí správních orgánů tvořící pro účely soudního přezkumu jeden celek jsou dostatečně odůvodněná, a tedy přezkoumatelná.

53. Skutečnost, že žalobcům nebylo umožněno vyjádřit se k podnětu žalovaného na vypuštění územní studie z evidence, také nebylo na závadu. Soud souhlasí s citovaným usnesením městského soudu, že ve věci vkládání a vypouštění územní studie z evidence plánovací činnosti soustředěné u speciálního útvaru Ministerstva pro místní rozvoj jde o postup, který není výstupem správního řízení, v němž by ministerstvo v součinnosti s obcí či jinými osobami jako účastníky řízení, kteří by se ke vkládání či k vypouštění územní studie z evidence vyjadřovali, rozhodovalo o souladu územní studie s ostatními územně plánovacími podklady, zejména s územním plánem. Náplní činností ministerstva podle § 11 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 30 odst. 6 stavebního zákona je vést v evidenci aktuální územní studie, případně převzít poznatky krajských úřadů kompetentních k rozhodování v území na úrovni krajů o souladu územní studie obce se zákonem.
54. Ve smyslu § 7 odst. 1 písm. f) stavebního zákona je krajský úřad příslušný pouze ke vkládání dat do evidence za svůj správní obvod, není však příslušný k vypouštění dat, údajů z evidence, neboť tato pravomoc mu nebyla § 30 odst. 6 stavebního zákona svěřena. Krajský úřad nemá kompetenci k tomu, aby sám vypustil údaje o územní studii z evidence, ale musí o to požádat ministerstvo. Avšak krajský úřad při vkládání dat do evidence rovněž nevede žádné řízení o přezkoumání souladu územní studie se zákonem (předtím, než ji vloží do evidence), nicméně k náhledu na určitý rozpor se závaznou územně plánovací dokumentací, tj. na určitý rozpor s právními předpisy, může dospět při výkonu rozhodovací či dozorové činnosti vůči obci, což se v dané věci zjevně stalo.
55. Žalovaný dostal své povinnosti v tom, že žalobce informoval o výsledku přezkumu závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018, který iniciovali svým odvoláním. Opatřením ze dne 8. 7. 2019 účastníky řízení vyrozuměl o vydání revizního závazného stanoviska, které jim současně zaslal, a o možnosti nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož žalobci využili dne 23. 7. 2019, kdy podali své vyjádření k reviznímu závaznému stanovisku.
56. Soud se neztotožnil se žalobci, že žalovaný pochybil tím, že si nevyžádal doplnění revizního závazného stanoviska ve smyslu citovaného rozsudku městského soudu. Za daných okolností k tomu nebyl žádný důvod. Revizní závazné stanovisko ve spojení se závazným stanoviskem ze dne 19. 11. 2018 přesvědčivě posoudilo otázky rozhodné pro daný případ a netrpělo vadami, pro něž by bylo nutné vyžádat jeho doplnění. Soud nesouhlasí se žalobci ani v tom, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné v souvislosti se zmínkou o podrobnější dokumentaci. Žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí pouze cituje revizní závazné stanovisko, které hovoří o tom, že obec měla pro ochranu cenných hodnot svého území přijmout podrobnější úpravu v územním plánu jakožto závazném podkladu pro rozhodování v území, nikoliv v nezávazné územní studii výrazně zpříšňující podmínky výstavby stanovené územním plánem. Nejedná se tedy o podrobnější dokumentaci vedle územního plánu, jak tvrdí žalobci, nýbrž o podrobnější územní plán. V tom nelze spatřovat žádný rozpor.
57. Ze shora popsaného obsahu závazného stanoviska ze dne 19. 11. 2018 je pak také zřejmé, že nedůvodná je i námitka žalobců, dle níž městský úřad nedostatečně posoudil soulad stavby s územním plánem. Soud opakuje, že městský úřad převzal závazné stanovisko ze dne 19. 11. 2018 do prvostupňového rozhodnutí, přičemž to se dostatečným způsobem

zabývalo otázkou, zda je záměr souladný s územním plánem (srov. výše bod 47). Městský úřad se nespokojil s prostým tvrzením, že stavba je rodinným domem. Sám poznamenal, že stavba splňuje zákonné definiční znaky rodinného domu (viz stranu 9 prvostupňového rozhodnutí), přičemž závazné stanovisko ze dne 19. 11. 2018 vtělené do jeho rozhodnutí tuto otázku uspokojivě řeší.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

58. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
59. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto soudním řízení neuložil žádné povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu